

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Część „A”

Nr A - 11

TREŚĆ:

Poz. 126. Uchwała Rady Ministrów w sprawie powołania młodzieży do wykonywania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego w 1949 roku.

Poz. 127. Uchwała Rady Ministrów o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r.

Poz. 128. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej”.

Poz. 129. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Centralne Warsztaty Naftowe”.

Poz. 130. Obwieszczenie Ministra Pracy i Opiek Społecznej w sprawie zgłaszania kandydatów na członków Tymczasowej Rady Ubezpieczalni Społecznej w Legnicy.

Poz. 131. Zarządzenie Ministra Zdrowia o ogłoszeniu pierwszego wykazu przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa.

126.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1949 r.

w sprawie powołania młodzieży do wykonywania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego w 1949 roku.

Na podstawie art 22 lit. c i art 55 ust 1 ustawy z dnia 25 lutego 1948 r. o powszechnym obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży oraz o organizacji spraw kultury fizycznej i sportu (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 90)

Rada Ministrów uchwała:

1. powołać w 1949 r. do wykonania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego młodzież w granicach do 150.000 osób,
2. pouczyć wykonanie niniejszej uchwały Komendantowi Głównemu „Służby Polsce” zgodnie z planem ustalonym przez Naczelną Radę dla spraw Młodzieży i Kultury Fizycznej.

Uchwała niniejsza podlega ogłoszeniu w „Monitorze Polskim”.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

127.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1949 r.

o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r.

I.

Wypełnienie wielkiego zadania przedterminowego wykonania Planu Gospodarczego 1949 r. oraz wykonania Sześciolatniego Planu Budowy Podstaw Socjalizmu wymaga wprowadzenia planowego systemu oszczędzania w całej gospodarce narodowej.

W gospodarce naszej, jak to stwierdziły uchwały Kongresu Jedności Robotniczej, istnieją wszelkie podstawy, niezbędne dla wprowadzenia takiego systemu oszczędzania.

Państwo ludowe jest dziś właścicielem podstawowych gałęzi życia gospodarczego: fabryk, kopalń, zakładów, banków państwowych, gospodarstw rolnych. Każda złotówka w gospodarce uspołecznionej — to własność i dobro szerokich mas ludowych, — to część zasobów, jakimi rozporządza masa ludowa w swojej walce o budowę fundamentów socjalizmu, o dalsze podniesienie swej stopy życiowej.

Nasza gospodarka narodowa zmobilizować musi środki, niezbędne dla wykonania tych wielkich zadań. Każda złotówka dodatkowo wygospodarowana stanowi bezpośrednią zdobycz mas pracujących. Istota gospodarki socjalistycznej przejawia się w tym właśnie, że wszystko, co wygospodarujemy, wzbogaca nie kapitalistycznych wyzyskiwaczy lecz masy pracujące, które zrzuciły jarzmo wyzysku.

Mobilizacja dodatkowych środków na potrzeby rozwoju gospodarki i kultury narodowej, — to wykorzystanie ogromnych możliwości tkwiących w gospodarce uspołecznionej, — możliwości, jakich nie zna gospodarka kapitalistyczna.

Socjalistyczny stosunek do pracy, — energia, inicjatywa i wynalazczość ludzi pracy, — świadomość klasy robotniczej, że pracuje nie dla kapitalistów lecz dla siebie, — planowy

bezkryzysowy charakter naszej gospodarki narodowej, — oto podstawowe elementy umożliwiające wprowadzenie szerokiej i systematycznej działalności zmierzającej do ocalenia naszej gospodarki narodowej na bezwzględnym, przemysłowym i zorganizowanym systemie oszczędzania. Taki system stanie się źródłem dodatkowych ogromnych środków materialowych i finansowych, które użyte będą na wykonanie zadań, postawionych przez narodowy plan gospodarczy 1949 r. oraz przez przyszły Sześciolatni Plan Budowy Podstaw Socjalizmu. Oszczędzanie — to walka o dalszy rozwój gospodarki narodowej, o dobrobyt mas, o rozkwit kultury. Oszczędzanie w gospodarce uspołecznionej — to nieublagana walka przeciw elementom spekulacyjnym i antyludowym. Oszczędzanie — to jedna z form walki przeciw klasowo obcym, biurokratycznym metodom w administracji publicznej.

System oszczędzania powinien zabezpieczyć maksymalne wykorzystanie wszystkich rezerw i likwidowanie wszelkiego marnotrawstwa. Rezerwy zaś są w naszej gospodarce narodowej wyjątkowo duże, a marnotrawstwo spotyka się jeszcze bardzo często. W wielu ogniwach naszej gospodarki i administracji widzimy objawy rozrzutności w gospodarce materiałowej, gromadzenia nadmiernych zapasów surowców i materiałów gotowych, nieodpowiedniego ich przechowywania a wskutek tego niszczenia, nadmiernego procentu odpadków i braków, niekorzystnego stosunku produkcji gatunków wyższych do gatunków niższych, nieporządku, a nawet chaosu w gospodarce magazynowej i finansowej, obniżenia w dostawach, niesprawnie prowadzonych przerostów administracyjnych, słabej dyscypliny pracy oraz innych oczywistych przejawów marnotrawstwa i niegospodarności.

Oszczędzanie, a więc dążenie do maksymalnego wykorzystania rezerw i likwidacji marnotrawstwa, musi być ujęte w ramy systemu, otrzymać trwałe ramy i formy organizacyjne tak, aby oszczędzanie stało się żelaznym prawem gospodarki narodowej. Oszczędzanie powinno bowiem być nie hasłem przejściowych kampanii lecz wynikiem systematycznej, trwałej, codziennej, uporczywej pracy i wysiłku. Oszczędzanie w produkcji, handlu, w administracji musi się stać przedmiotem i celem świadomego dążenia i świadomej codziennej walki na wszystkich odcinkach pracy — w fabrykach, kopalniach, biurach, urzędach. Hasło takiego oszczędzania może i powinno stać się podstawowym elementem socjalistycznego współzawodnictwa, niemniej ważnym aniżeli inne formy i cele współzawodnictwa pracy. Hasło oszczędzania musi znaleźć swój widomy kształt w konkretnych planach, doprowadzonych do każdego zakładu pracy — do każdej fabryki, kopalni i biura — doprowadzonych do świadomości każdego pracownika i określających konkretne zadanie dla każdego zakładu, dla jego kierownictwa i dla jego załogi.

II.

W ramach realizacji takiego zorganizowanego planowego systemu oszczędzania Rada Ministrów określa zadania oszczędnościowe w 1949 r. na sumę co najmniej 115 miliardów złotych.

Powyzsza kwota oszczędności powinna być osiągnięta:

- A) W zakresie przedsiębiorstw uspołecznionych w sumie co najmniej 77 miliardów złotych.
- B) W zakresie inwestycji w sumie co najmniej 18 miliardów złotych.
- C) W zakresie administracji publicznej i instytucji społecznych w sumie co najmniej 20 miliardów złotych.

Oszczędności powinny być osiągnięte przede wszystkim w następujących kierunkach:

A) W przedsiębiorstwach uspołecznionych:

1) W zakresie stanu zatrudnienia drogą osiągnięcia w zakładach pracy właściwego stosunku między ilością pracowników produkcyjnych i nieprodukcyjnych, pracowników fizycznych i umysłowych oraz likwidacji przerostów zatrudnienia, a to przez

ustalenie norm zatrudnienia w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych,

ustalenie etatów pracowników umysłowych dla wszystkich bez wyjątku jednostek organizacyjnych,

redukcje zbędnej personelu przy uwzględnieniu możliwości przeniesienia pracowników z grup nieprodukcyjnych do produkcyjnych z produkcji do robót inwestycyjnych lub do innych gałęzi gospodarki,

zakaz przyjmowania pracowników fizycznych ponad wykazujące z zadań produkcyjnych normy zatrudnienia oraz pracowników umysłowych ponad ustalone etaty.

2) W zakresie gospodarki materiałowej drogą szerszego niż dotychczas stosowania norm zużycia i zapasów we wszystkich gałęziach wytwórczości oraz zmniejszenia ilości odpadków i braków w produkcji, zmniejszenia rozchodu energii elektrycznej, paliwa, środków pędnych, oliwy i smarów na jednostkę produkcji, zaostrzenia kontroli przyjmowania i wydawania materiałów oraz zabezpieczenia ich przez odpowiednie przechowywanie przed niszczeniem i psuciem, rozpowszechniania na inne zakłady doświadczenia zakładów produjących.

usprawnienia i uproszczenia systemu zaopatrzenia materiałowego przedsiębiorstw przez decentralizację zaopatrzenia, zaostrzenia kontroli i warunków odbioru gotowej produkcji dla podniesienia jakości produkcji i likwidacji braków.

przyspieszenia likwidacji zbędnych remanentów.

3) W zakresie wydajności pracy drogą wszechstronnego popierania inicjatywy i wynalazczości robotniczej, zabezpieczenia szybkiej realizacji wniosków racjonalizacyjnych i usprawnień produkcji, podniesienia dyscypliny pracy drogą walki ze spóźnieniami do pracy, nieusprawiedliwioną nieobecnością oraz płynnością siły roboczej,

ścisłego przestrzegania zbiorowych układów pracy, ograniczenia nadmiernej ilości godzin nadliczbowych, podniesienia wydajności pracy przez jak najszerze wprowadzenie techniczne uzasadnionych norm wydajności, rozszerzenie i pogłębienie socjalistycznego współzawodnictwa pracy, włączenie do współzawodnictwa zobowiązań w kierunku podniesienia dyscypliny pracy, w zakresie zmniejszenia ilości braków i odpadków oraz zwiększenia produkcji pierwszego gatunku szerokie popularyzowanie wśród klas robotniczej doświadczenia i metod przodowników pracy.

4) W zakresie organizacji przedsiębiorstw drogą usprawnienia administracji przez opracowanie i wprowadzenie schematów organizacyjnych, ścisłe określenie kompetencji poszczególnych komórek organizacyjnych i podziału czynności, uproszczenie procedury, uproszczenie i skomatanowanie sprawozdawczości,

usprawnienia gospodarki finansowej przez należytą organizację rachunkowości, przestrzeganie terminowości bilansów, operatywne posługiwanie się planami finansowo-gospodarczymi, budżetami i buchalteryjno-bilansowym materiałem cyfrowym przy wydawaniu dyspozycji gospodarczych,

podniesienia znaczenia rozrachunku gospodarczego w działalności przedsiębiorstw, zakładów, a także poszczególnych oddziałów.

B) W zakresie inwestycji drogą mechanizacji i automatyzacji robót, prefabrykacji znormalizowanych elementów,

ulepszenia organizacji dostaw i transportu materiałów i urządzeń, ulepszenia organizacji pracy oraz zapewnienia warunków wysokiej wydajności pracy, oszczędności w zużyciu materiałów, wykorzystania odpadków,

ustalenia konkretnych zadań dla poszczególnych inwestorów i kwoty oszczędności, jakie winni uzyskać na wykonywanych inwestycjach,

szczegółowego opracowania metod i środków zapewniających uzyskanie maksymalnych oszczędności przy sporządzaniu lub rewizji projektów, znalezienie najlepszego rozwiązania technicznego dla ich wykonania i jak najekonomiczniejszego wykonania robót,

rewizji projektów dla oparcia ich na właściwych normach i standardach,

szczegółowej kontroli kosztorysów, użycia tańszych materiałów i zakupu tańszych urządzeń.

C) W zakresie administracji publicznej i instytucji społecznych drogą

redukcji zbędnych etatów osobowych z jednoczesnym podniesieniem wydajności pracy i jej racjonalizacji,

rewizji ilości obsad personalnych i kosztów instytucji pomocniczych (instytutów, rad, komisji, instytucji subwencjonowanych, pełnomocników),

rewizji udzielanych subwencji w ścisłym wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 29 września 1948 r.,

racjonalizacji gospodarki samochodowej, uproszczenia i potaniaenia czynności biurowych i kancelaryjnych oraz sprawozdawczości,

rewizji dotychczasowych norm wydatków budżetowych w celu ich niższenia, oraz opracowania norm dla tych dziedzin, w których normy takie nie zostały dotychczas ustalone,

III.

1) Przygotowanie i zorganizowanie wykonania zadań oszczędnościowych zleca się:

Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — w zakresie gospodarki przedsiębiorstw uspołecznionych oraz w zakresie inwestycji, a

Ministrowi Skarbu — w zakresie administracji państwowej, instytucji kredytowych, ubezpieczeń społecznych, ubezpieczeń rzeczowych i osobowych oraz instytucji społecznych.

Preliminarz zadań oszczędnościowych w samorządzie będzie przełożony przez Ministra Skarbu do zatwierdzenia Radzie Ministrów po uzgodnieniu z Radą Państwa.

2) W tym celu Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Minister Skarbu mają prawo:

1. powoływać komisje lub delegować swoich przedstawicieli do przedsiębiorstw i instytucji objętych zadaniami oszczędnościowymi w celu organzacji, nadzoru lub kontroli na miejscu wykonania tych zadań — w porozumieniu z zainteresowanymi władzami zwierzchnimi tych przedsiębiorstw i instytucji;

2. żądać pomocy od władz, urzędów, instytucji, przedsiębiorstw i organizacji, a w szczególności terminowego udzielania niezbędnych wyjaśnień, materiałów i informacji statystycznych;

3. korzystać z pomocy osób biegłych w danej dziedzinie gospodarki, techniki lub organizacji pracy;

4. bezpośrednio znosić się z władzami, urzędami, instytucjami, przedsiębiorstwami i organizacjami.

3) Wykonanie zadań oszczędnościowych powinno być zorganizowane w ten sposób, aby zadania te doprowadzone zostały do każdego zakładu pracy (fabryki, kopalni, biurowy, biura, urzędu itp.) i aby były wynikiem świadomie przyjętych zobowiązań kierownictwa i załogi zakładu, ujętych w konkretne cyfry i terminy. Zadania te winny być włączone jako istotna część składowa do planów rzeczowych i finansowych.

4) Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwałą system nagród dla osób, które wyróżnią się w organizacji i wykonaniu zadań oszczędnościowych wyjątkowo skuteczną pracą. Nagrody będą wypłacane z sum zaoszczędzonych.

IV.

Przewiduje się następujący tryb przygotowania do wprowadzenia planowego systemu oszczędzania i ustalenia zadań oszczędnościowych na rok 1949:

1. W zakresie przedsiębiorstw uspołecznionych:

do dnia 26 II. 1949 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali szczegółowe wytyczne oszczędnościowe, dostosowane do właściwości poszczególnych gałęzi gospodarki uspołecznionej.

do dnia 15 III. 1949 r.

Na podstawie powyższych wytycznych wszystkie resorty i centralne zarządy opracują zadania oszczędnościowe dla poszczególnych przedsiębiorstw i zakładów. Zadania te powinny być oparte na materiałach zebranych bezpośrednio od przedsiębiorstw i zakładów — omówionych na naradach wytwórczych i konferencjach aktywny i skontrolowanych centralnie.

Plan wytycznych oszczędnościowych będą w terminie do dnia 15 III. 1949 r. przedstawione do zatwierdzenia Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. W zakresie inwestycji:

do dnia 26 II. 1949 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali szczegółowe wytyczne oszczędnościowe.

do dnia 15 III. 1949 r.

Wszystkie resorty złożą sprawozdania o zadaniach oszczędnościowych ustalonych na podstawie tych wytycznych, o wydanych zarządzeniach i uzyskanych wstępnych wynikach, do dnia I.V. 1949 r.

Bezpośredni inwestorzy wskażą właściwym oddziałom banków finansujących, z jakich tytułów inwestycyjnych i w jakiej wysokości należy dokonać zmniejszenia kredytu ze względu na zadania oszczędnościowe.

3. W zakresie administracji publicznej:

do dnia 26 II. 1949 r.

Minister Skarbu ustali szczegółowe wytyczne dla resortów.

do dnia 15 III. 1949 r.

Resorty organizują wykonanie zadań oszczędnościowych na podstawie tych wytycznych i zgłoszą wnioski oszczędnościowe zgodnie z wytycznymi.

Uwaga: Powyższy tryb i terminy odnoszą się analogicznie do zakresu bankowości, ubezpieczeń rzeczowych, ubezpieczeń i organizacji społecznych.

4. Postanowienia wspólne:

do dnia I.V. 1949 r.

Minister Skarbu opracuje i przedłoży Radzie Ministrów do zatwierdzenia zbiorczy preliminarz zadań oszczędnościowych.

wych na rok 1949. Preliminarz ten obejmuje oszczędności w przedsiębiorstwach uspołecznionych, w inwestycjach oraz w administracji publicznej i organizacjach społecznych. W preliminarz ten włączony będzie także preliminarz zadań oszczędnościowych związku z samorządem terytorialnego, zestawiony przez Kancelarię Rady Państwa w wyniku wszczętych już prac oszczędnościowych w administracji i gospodarce samorządowej.

5. Minister Skarbu składa Komitetowi Ekonomicznemu Rady Ministrów kwartalne sprawozdania o finansowych wynikach wykonania zadań oszczędnościowych.

6. Ogólny nadzór nad wykonaniem zadań oszczędnościowych sprawuje Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego i Ministerstwo Skarbu.

7. Do czasu rozpoczęcia działalności przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego (art. 26 ustawy z dnia 10.II.1949 r. o zmianach organizacji władz naczelnych gospodarki narodowej) obowiązki i uprawnienia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, przewidziane w uchwale niniejszej, przysługują w zakresie gospodarki przedsiębiorstw uspołecznionych Ministrowi Przemysłu i Handlu, a w zakresie inwestycji Prezesowi Centralnego Urzędu Planowania.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz
128

**OBWIESZCZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW
z dnia 28 lutego 1949 r.**

w sprawie ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej”.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1949 r. o uznaniu stowarzyszenia „Towarzystwo Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej” za stowarzyszenie wyższej użyteczności (Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 53), ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego statut stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej”.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

Załącznik do obwieszczenia Prezesa
Rady Ministrów z dnia 28 lutego
1949 r. (Monitor Polski Nr A-11, poz.
123).

S T A T U T

**Towarzystwa Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej,
stowarzyszenia wyższej użyteczności.**

Nazwa, teren działalności i siedziba.

§ 1. 1. Stowarzyszenie nosi nazwę „Towarzystwo Burs i Stypendiów Rzeczypospolitej Polskiej”, w skrócie TBS.

2. Stowarzyszenie prowadzi swą działalność na obszar całości Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Siedzibą władz centralnych TBS jest miasto st. Warszawy.

4. Stowarzyszenie używa własnej pieczęci, godła i odznak, które ustali Zarząd Główny Towarzystwa, z zachowaniem obowiązujących przepisów.

Charakter prawny, cele i środki działania.

§ 2. 1. TBS jest osobą prawną, może przyjmować zapisy i darowizny oraz nabywać majątek ruchomy i nieruchomy bez ograniczeń i bez potrzeby uzyskania zezwoleń, przewidzianych w przepisach specjalnych, regulujących sprawy zapisów i darowizn oraz nabywania majątku przez osoby fizyczne i prawne.

2. Celem TBS jest udzielanie kształcącej się młodzieży, a szczególnie dzieciom robotników, chłopów i inteligencji pracującej pomocy materialnej i stwarzanie warunków, niezbędnych dla jej rozwoju.

3. Dla osiągnięcia swych celów TBS:

- organizuje, buduje i prowadzi bursy,
- organizuje i prowadzi świetlice, biblioteki i wypożyczalnie pomocy naukowych,
- organizuje na terenie szkół pomoc doraźną dla młodzieży szkolnej, niekorzystającej z burs i stypendiów,
- gromadzi fundusze ze składek członkowskich, udziałów fundatorskich, ofiar, darów, zapisów, subwencji i z innych źródeł,
- współdziała z władzami państwowymi, samorządem terytorialnego i gospodarczego, organizacjami społecznymi i młodzieżowymi oraz innymi osobami prawnymi i fizycznymi w zakresie akcji stypendialnej i organizacji burs.

d) podejmuje wszelką akcję zmierzającą do realizacji celów TBS.

Członkowie Stowarzyszenia, ich prawa i obowiązki.

§ 3. Członkami TBS mogą być osoby fizyczne i prawne.

§ 4. Członkowie TBS dzielą się na:

- zwyczajnych,

- dożywotnich,
- fundatorów,
- honorowych.

§ 5. 1. Członkiem zwyczajnym i dożywotnim może być każda osoba fizyczna pełnoletnia lub osoba prawna.

2. Członkowie zwyczajni opłacają składki członkowskie. Wysokość składek ustala Walny Zjazd Delegatów.

3. Członków zwyczajnych przyjmuje Zarząd Koła właściwego według miejsca ich zamieszkania lub pracy na podstawie złożonej przez nich pisemnej deklaracji, którą zobowiązuje się do opłacania wpisowego, wpłacania składek członkowskich i do popierania celów i działalności TBS.

4. Członkiem dożywotnim staje się członek zwyczajny, który wpłaci jednorazowo na rzecz TBS co najmniej 25-krotną składkę roczną.

5. Przy wpisie członkowie zwyczajni i dożywotni są obowiązani uiszczyć opłatę wpisową w wysokości ustalonej przez Zarząd Główny TBS.

6. Członkami fundatorami są osoby fizyczne lub prawne, które złożą udział fundatorski albo zobowiążą się w formie prawnie wiążącej do złożenia takiego udziału w gotówce lub naturze na budowę burs TBS lub co najmniej na jedno stypendium na przeciąg 10 lat. Wysokość udziału fundatorskiego ustali Zarząd Główny.

7. Zarząd Główny może upoważnić Zarządy Oddziałów powiatowych i wojewódzkich do przyjmowania członków fundatorów na zasadach określonych w regulaminie.

8. Członkami honorowymi są osoby fizyczne lub prawne, którym tę godność przyzna Rada Społeczna (§ 29), bądź Walny Zjazd Delegatów na wniosek Zarządu Głównego za szczególne zasługi w realizacji celów i rozwoju TBS.

9. Członkowie dożywotni, fundatorzy i honorowi są wolni od obowiązku opłacania składek członkowskich.

§ 6. 1. Członkowie TBS mają prawo:

- uczestniczyć w myśl postanowień niniejszego statutu w zgromadzeniu Koła (§ 24), w którym są rejestrowani,
- wybierać i być wybieranymi do organów i władz stowarzyszenia,
- korzystać ze wszystkich praw przewidzianych w niniejszym statucie oraz z ulg i uprawnień przyznanych członkom w ramach statutu przez właściwe władze stowarzyszenia.

2. Członkowie fundatorzy uczestniczą w zgromadzeniach Oddziału Powiatowego, Wojewódzkiego bądź Walnego Zjazdu Delegatów zażenie od tego która z jednostek organu zaciętych stowarzyszenia zarządza bezpośrednio udziałem złożonym przez danego fundatora.

3. Członkowie fundatorzy mogą korzystać ponadto z praw zastrzeżonych im w umowie fundatorskiej.

4. Jeżeli na terenie zamieszkania osoby, ubiegającej się o wpisanie na członka zwyczajnego TBS, nie zostało powołane Koło, przymuje członka właściwy miejscowy Zarząd Oddziału powiatowego, wojewódzkiego albo też Zarząd Główny. W tym wypadku Zarządowi, który przyjął członka, przysługują wszystkie uprawnienia Zarządu Koła w odniesieniu do danego członka.

5. Z chwilą powołania Oddziału lub Koła w jego miejscu zamieszkania członek przystępuje do TBS staje się automatycznie członkiem Koła lub Oddziału.

6. Zarząd Główny osobną uchwałą określi sposób wykonywania przez członków nie związanych z żadnym Kołem ich uprawnień.

§ 7. 1. Członkowie TBS są obowiązani:

- przestrzegać ściśle postanowień statutu, regulaminów, instrukcji i uchwał organów stowarzyszenia,
- brać udział w pracach stowarzyszenia,
- starać się o rozwój stowarzyszenia i osiągnięcie jego celów.

2. Członkowie zwyczajni są obowiązani płacić regularnie składki członkowskie.

§ 8. Członek Stowarzyszenia przestaje być członkiem w razie:

- zgłoszenia ustąpienia ze Stowarzyszenia, co nie zwalnia od obowiązku uiszczenia zaległych składek,
- zalegania mimo upomnienia z opłatą składek dłuższą niż przez rok,
- wykluczenia ze Stowarzyszenia.

§ 9. 1. O wykluczeniu orzeka Sąd Koleżeński po stwierdzeniu:

- popołnienia przez członka Stowarzyszenia czynu niezgodnego z zasadami honoru,
- działalności na szkodę Stowarzyszenia.

2. Od orzeczenia Sądu Koleżeńskiego członek w terminie dni 14 może odwołać się do Zgromadzenia Koła TBS.

3. W przypadku skierowania sprawy do Sądu Koleżeńskiego Zarząd Oddziału Powiatowego na wniosek Zarządu Koła może zawiesić członka Stowarzyszenia w jego prawach członkowskich.